

U wordt van harte uitgenodigd in Blackheath House
voor het *Gemaskerde Bal*
Maakt u kennis met uw gastheer en gastvrouw, de familie Hardcastle
Lord Peter Hardcastle & Lady Helena Hardcastle
&
Hun zoon, Michael Hardcastle
Hun dochter, Evelyn Hardcastle

Bekende gasten
Edward Dance, Christopher Pettigrew & Philip Sutcliffe
advocaten van de familie
Grace Davies & haar broer Donald Davies, bekend uit het openbare
leven
Kapitein-luitenant Clifford Herrington, marineofficier (gepensioneerd)
Millicent Derby & haar zoon Jonathan Derby, bekend uit het openbare
leven
Daniel Coleridge, beroepsgokker
Lord Cecil Ravencourt, bankier
Jim Rashton, agent van politie
Dokter Richard (Dickie) Acker
Dr Sebastian Bell
Ted Stanwin

Belangrijkste leden huishoudelijk personeel
De butler, Roger Collins
De kok, mevrouw Drudge
Eerste dienstmeisje, Lucy Harper
Stalmeester, Alf Miller
Inwonend kunstenaar, Gregory Gold
Bediende van Lord Ravencourt, Charles Cunningham
Dienstmeisje van Evelyn Hardcastle, Madeline Aubert

We verzoeken alle gasten zo vriendelijk te zijn niet te praten over
Thomas Hardcastle en *Charlie Carver*, aangezien de tragische
gebeurtenissen betreffende de familie hun nog steeds
veel verdriet doen

I

Dag een

IK VERGEET ALLES IN een oogwenk.

‘Anna!’ schreeuw ik uiteindelijk, en ik klem verrast mijn kaken op elkaar.

Mijn geest is leeggelopen. Ik weet niet wie Anna is of waarom ik haar naam roep. Ik weet niet eens hoe ik hier ben gekomen. Ik sta in een bos, scherm mijn ogen af voor de kletterende regen. Mijn hart bonst, ik stink naar zweet en mijn benen trillen. Ik moet gerend hebben, maar ik weet niet meer waarom.

‘Hoe...’ Ik zwijg abrupt bij het zien van mijn eigen handen. Ze zijn bottig, lelijk. De handen van een vreemde. Ik herken ze helemaal niet.

Terwijl ik de eerste golf paniek voel probeer ik me iets anders over mezelf te herinneren: een familielid, mijn adres, leeftijd, wat dan ook, maar er komt niets. Ik heb zelfs geen naam. Iedere herinnering die ik een paar seconden geleden nog had is verdwenen.

Mijn keel trekt samen, ademstoten gaan luid en snel. Het bos draait, zwarte vlekken hinderen mijn zicht.

Kalm zijn.

‘Ik krijg geen adem,’ hijg ik, en het bloed brult in mijn oren terwijl ik op de grond zak. Mijn vingers graven in de modder.

Je kunt ademen, je moet alleen rustig worden.

Er schuilt troost in deze innerlijke stem, koud gezag.

Sluit je ogen, luister naar het bos. Beheers je.

Gehoorzamend aan de stem knijp ik mijn ogen dicht, maar het enige wat ik hoor is mijn snuivende paniek. Heel lang vermorzelt ze elk ander geluid, maar langzaam, heel langzaam, boor ik een gat in mijn angst waardoor andere geluiden binnen kunnen komen. Regendruppels tikken op de bladeren, takken ruisen boven mijn hoofd. Iets verderop rechts van me stroomt een beekje en er zitten kraaien in de bomen, hun vleugels splijten de lucht als ze opvliegen. Er scharrelt iets in het struikgewas, het bonken van konijnenpoten dat zo dichtbij passeert dat ik het kan aanraken. Eén voor één knoop ik de nieuwe herinneringen aan elkaar tot ik vijf minuten verleden heb verzameld om mezelf in te wikkelen. Het is genoeg om de paniek te dempen, in elk geval voorlopig.

Ik sta onhandig op, verrast hoe lang ik ben, hoe ver ik me van de grond lijk te bevinden. Enigszins wankelend veeg ik de natte bladeren van mijn broek, waarbij ik voor het eerst merk dat ik een smoking draag waarvan het overhemd met modder en rode wijn is bespetterd. Ik moet op een feestje zijn geweest. Mijn zakken zijn leeg en ik heb geen jas, dus ik kan niet te ver zijn gedwaald. Dat is geruststellend.

Te oordelen naar het licht is het ochtend, dus ik ben waarschijnlijk de hele nacht hier buiten geweest. Niemand trekt deze kleding aan om een avond alleen door te brengen, wat betekent dat iemand langzamerhand moet weten dat ik ontbreek. Achter die bomen zal er toch wel een huis verontrust wakker worden en zullen groepen gasten op weg gaan om me te vinden? Mijn ogen zoeken de bomen af, half in de verwachting in het gebladerte mijn vrienden te zien opduiken, waarna klappen op mijn rug en zachtaardige grappen me naar huis terug zullen voeren, maar dagdromen zullen me niet bevrijden van dit bos en ik kan hier niet hopen op redding blijven rondhangen. Ik huiver, mijn tanden klapperen. Ik moet gaan lopen, al is het alleen maar om warm te blijven, maar ik zie niets anders dan bomen. Ik kan er op geen enkele manier achter komen of ik me in de richting van hulp beweeg of ervan wegdwaal.

Ten einde raad stort ik me weer op de laatste zorg van de man die ik was.
'Anna!'

Wie die vrouw ook is, ze is duidelijk de reden waarom ik hier buiten ben, maar ik kan me haar niet voorstellen. Misschien is ze mijn vrouw, of mijn dochter? Geen van beide voelt aan alsof het waar is, en toch blijft de naam aan me trekken. Ik voel dat hij probeert mijn gedachten ergens heen te leiden.

'Anna!' schreeuw ik, meer uit wanhoop dan uit hoop.

'Help me!' schreeuwt een vrouw terug.

Ik draai me met een ruk om, zoekend naar de stem, mezelf een duizeling bezorgend, en ik zie haar in een flits tussen de bomen in de verte, een vrouw in een zwarte jurk die voor haar leven rent. Een paar seconden later zie ik haar achtervolger, die achter haar aan door het gebladerte stormt.

'Jij daar, blijf staan,' schreeuw ik, maar mijn stem klinkt zwak en vermoeid; hij wordt vertrapt door het geluid van hun stappen.

De schok nagelt me vast aan mijn plaats en de twee zijn bijna uit het zicht verdwenen als ik de achtervolging inzet, achter hen aan vlieg met een haast waartoe ik mijn pijnlijke lichaam nooit in staat had geacht. Niettemin blijven ze me steeds een beetje voor, hoe hard ik ook ren.

Het zweet stroomt van mijn voorhoofd, mijn toch al zwakke benen worden zwaarder tot ze het opgeven en ik met gespreide armen en benen in de modder val. Kruijpend over de bladeren hijs ik me op tijd op om haar schreeuw te horen. Hij golft door het bos, scherp van angst, en wordt afgesneden door een pistoolschot.

‘Anna!’ schreeuw ik wanhopig. ‘Anna!’

Er komt geen reactie, alleen de vervagende echo van de knal van het pistool.

Dertig seconden. Zo lang heb ik gearzeld toen ik haar voor het eerst zag en zo ver weg was ik toen ze werd vermoord. Dertig seconden besluite-loosheid, dertig seconden waarin je iemand volledig in de steek laat.

Er ligt een dikke tak bij mijn voet. Ik raap hem op en zwaai er aarzelend mee, gerustgesteld door het gewicht en de ruwe textuur van de bast. Het zal me niet veel helpen tegen een pistool, maar het is beter dan met mijn handen in de lucht deze bossen doorzoeken. Ik hijg nog steeds, nog steeds trillend na het rennen, maar schuldgevoel duwt me in de richting van Anna’s schreeuw. Oppassend dat ik niet te veel geluid maak duw ik de laaghangende takken opzij, zoekend naar iets wat ik niet echt wil zien.

Links van me kraken er twijgen.

Ik houd mijn adem in, scherp luisterend.

Het geluid klinkt weer, voetstappen die zich krakend over bladeren en takken bewegen, die achter me rondcirkelen.

Mijn bloed wordt ijskoud, vriest me vast aan mijn plek. Ik durf niet over mijn schouder te kijken.

Het kraken van de twijgen komt dichterbij, een oppervlakkige ademha-ling vlak achter me. Mijn benen wankelen, de tak valt uit mijn handen.

Ik zou willen bidden, maar ik weet de woorden niet meer.

Een warme ademtocht raakt mijn nek. Ik ruik alcohol en sigaretten, de geur van een ongewassen lichaam.

‘Oosten,’ raspt een mannenstem en er valt iets zwaars in mijn zak.

De verschijning beweegt zich naar achteren, zijn voetstappen trekken zich terug in het bos terwijl ik in elkaar zak, mijn voorhoofd in de modder druk, de geur van natte bladeren en rotternij inadem en de tranen over mijn wangen lopen.

Mijn opluchting is erbarmelijk, mijn lafheid betreurenswaardig. Ik kon mijn kweller niet eens aankijken. Wat voor man *ben* ik?

Het duurt enkele minuten voordat mijn angst zo is geluwd dat ik me weer kan bewegen, en zelfs dan moet ik tegen een boom in de buurt leu-

nen om uit te rusten. Het cadeau van de moordenaar rinkelt in mijn zak en vrezend wat ik er aan zal treffen steek ik mijn hand erin, die met een zilveren kompas weer opduikt.

‘O!’ zeg ik verrast.

Het glas is gebarsten en het metaal gesleten, aan de onderzijde zijn de initialen *SB* gegraveerd. Ik begrijp niet wat ze betekenen maar de instructie van de moordenaar was duidelijk. Ik moet het kompas gebruiken om naar het oosten te lopen.

Ik werp een schuldbevuste blik op het bos. Anna’s lichaam moet hier in de buurt liggen, maar ik ben doodsbang voor de reactie van de moordenaar als ik het zou vinden. Misschien leef ik daarom nog, omdat ik niet dichterbij ben gekomen. Wil ik echt de grenzen van zijn genade op de proef stellen?

Ervan uitgaande dat dat het is.

Heel lang staar ik naar de bevende kompasnaald. Er is niet veel dat ik nog zeker weet, maar ik weet dat moordenaars geen blijk geven van genade. Welk spel hij ook speelt, ik kan zijn raad niet vertrouwen en ik zou hem niet moeten opvolgen, maar als ik het niet doe... Ik zoek het bos weer af. Iedere kant lijkt hetzelfde, eindeloze bomen onder een hemel vol kwaadaardigheid.

Hoe verdwaald moet je zijn om toe te laten dat de duivel je de weg naar huis wijst?

Zo verdwaald, besluit ik. Precies zo verdwaald.

Ik maak mezelf langzaam los van de boom en leg het kompas plat op mijn handpalm. Het zoekt het noorden, dus richt ik me naar het oosten, tegen de wind en de kou in, tegen de wereld zelf in.

De hoop heeft me verlaten.

Ik ben een man in het vagevuur, blind voor de zonden die me hierheen hebben gejaagd.

2

DE WIND HUILT, HET IS HARDER gaan regenen en de regen hamert door de bomen en springt enkelhoog terug van de grond terwijl ik achter het kompas aan loop.

Ik zie een flits van kleur in de schemering en waad erheen, waarna ik bij een rode zakdoek kom die op een boom zit gespijkerd, het overblijfsel van een lang vergeten kinderspelletje. Ik zoek naar een volgende, vind hem een paar meter verderop, en dan nog een en dan nog een. Strompelend van de ene naar de andere baan ik me een weg door de rommel tot ik de rand van het bos bereik en de bomen plaatsmaken voor het terrein van een breed georgiaans landhuis waarvan de bakstenen gevel onder klimop is begraven. Voor zover ik zie is het huis verlaten. De lange oprijlaan met grind die naar de voordeur leidt is overdekt met onkruid en de rechthoekige gazons aan weerszijden zijn moerasland, de bloemen staan verwaarloosd te verwelken aan de rand.

Ik zoek naar een teken van leven, mijn blik zwerft langs de donkere ramen tot ik op de eerste verdieping een zwak licht ontwaar. Het zou een opluchting moeten zijn, maar toch aarzel ik. Ik heb het gevoel dat ik ben gestuit op iets wat slaapt en dat dat vage licht de hartslag is van een enorm en gevaarlijk en roerloos wezen. Waarom zou een moordenaar me een kompas cadeau doen, anders dan om me in de kaken van een nog groter kwaad te drijven?

De gedachte aan Anna brengt me ertoe de eerste stap te zetten. Ze heeft haar leven verloren vanwege die dertig seconden besluiteloosheid en nu aarzel ik alweer. Mijn zenuwen wegslikkend veeg ik de regen uit mijn ogen en steek het gazon over, waarna ik de verkruimelende treden naar de voordeur beklim. Ik bons erop met kinderlijke razernij, vermorzel mijn laatste kracht op het hout. Er is in dat bos iets vreselijks gebeurd, iets wat nog kan worden bestraft als ik de bewoners van het huis maar zou kunnen alarmeren.

Helaas kan ik dat niet.

Ondanks het feit dat ik mezelf een lamme arm sla tegen de deur komt er niemand opendoen.

Met mijn handen links en rechts van mijn gezicht druk ik mijn neus tegen de hoge vensters aan weerszijden, maar het glas in lood zit onder het vuil, waardoor alles binnen tot een gelige vlek wordt gereduceerd. Ik bonk erop met mijn handpalm, doe een stap naar achteren om in de gevel naar een andere toegang te zoeken. Dat is het moment dat ik het handvat van de bel zie, waarvan de roestige ketting met klimop is overgroeid. Ik trek hem los, geef er een flinke ruk aan en ga door tot er achter de ramen iets verschuift.

De deur wordt geopend door een slaperig ogende kerel, met zo'n buitengewoon uiterlijk dat we daar een moment lang elkaar simpelweg staan aan te staren. Hij is klein en gekromd, verschrompeld door het vuur dat de helft van zijn gezicht heeft aangevreten. Een veel te ruime pyjama hangt om zijn kleeerhangergestalte, een rattigbruine kamerjas ligt strak om zijn scheve schouders. Hij ziet er nauwelijks menselijk uit; een restant van een eerdere soort die in de plooiën van onze evolutie is verdwaald.

‘O, de hemel zij dank, ik heb uw hulp nodig,’ zeg ik, bijkomend van de schrik.

Hij bekijkt me met wijd openhangende mond.

‘Hebt u een telefoon?’ probeer ik weer. ‘We moeten de autoriteiten roepen.’

Niets.

‘Sta daar niet zo, jij duivel!’ roep ik terwijl ik hem bij zijn schouders schud. Ik loop langs hem heen de ontvangsthal binnen, waarbij mijn mond openvalt als mijn blik door het vertrek gaat. Elk oppervlak glinstert, de tegels van de marmeren vloer weerspiegelen het schijnsel van een kroonluchter die van tientallen kaarsen is voorzien. Ingelijste spiegels staan in een rij langs de muren, een brede trap met een druk bewerkte leuning loopt in een bocht omhoog naar een gaanderij, een smal rood tapijt stroomt als het bloed van een geslacht dier de trap af.

Achter in het vertrek slaat er een deur dicht en een half dozijn bedienden duikt op uit een dieper gelegen vertrek van het huis, hun armen volgeladen met roze en paarse bloemen waarvan de geur die van hete was net overstemt. Alle gesprekken stokken wanneer ze de nachtmerrie opmerken die bij de deur staat te hijgen. Eén voor één draaien ze zich naar me om en de zaal houdt zijn adem in. Het duurt niet lang of het enige geluid is het druipen van mijn kleren op hun mooie schone vloer.

Drup.

Drup.

Drup.

‘Sebastian?’

Een knappe blonde kerel in een crickettrui en een linnen broek draaft de trap met twee treden tegelijk af. Hij ziet eruit alsof hij begin vijftig is, hoewel hij door zijn leeftijd eerder decadent verfrommeld dan vermoeid en versleten is. Met zijn handen in zijn zakken steekt hij de vloer in mijn richting over, loopt in een rechte lijn door de groep zwijgende bedienden, die plaats voor hem maken. Ik betwijfel of hij hen zelfs maar opmerkt, zo gespannen is zijn blik op me gericht.

‘Beste man, wat is er in hemelsnaam met je gebeurd?’ vraagt hij terwijl bezorgdheid rimpels trekt in zijn voorhoofd. ‘De laatste keer dat...’

‘We moeten de politie halen,’ zeg ik terwijl ik zijn onderarm grijp. ‘Anna is vermoord.’

Overall om ons heen klinkt opeens geschokt gefluister.

Hij kijkt me fronsend aan, werpt een snelle blik op de bedienden, die een stap dichterbij zijn komen staan.

‘Anna?’ vraagt hij op gedempte toon.

‘Ja, Anna, ze werd achternagezeten.’

‘Door wie?’

‘Een gedaante in het zwart, we moeten de politie erbij halen!’

‘Zo dadelijk, zo dadelijk, laten we eerst naar je kamer boven gaan,’ zegt hij sussend en duwt me zachtjes naar de trap.

Ik weet niet of het door de warmte in het huis komt of door de opluchting dat ik een vriendelijk gezicht zie, maar ik begin me flauw te voelen en moet de leuning gebruiken om niet te struikelen terwijl we de trap op lopen.

Boven aan de trap worden we begroet door een staande klok: het mechanisme is roestig, de seconden zijn als stof op de slinger neergeslagen. Het is later dan ik dacht, bijna halfelf ’s ochtends.

Gangen links en rechts van ons lopen tegenover elkaar liggende vleugels van het huis in, hoewel de gang naar de oostelijke vleugel wordt versperd door een fluwelen gordijn dat haastig aan het plafond is gespijkerd. Een klein bordje dat aan de stof is bevestigd verkondigt dat het gebied ‘wordt gerenoveerd’.

In mijn ongeduld me van het trauma van die ochtend te bevrijden probeer ik weer het onderwerp Anna ter sprake te brengen, maar mijn samaritanaan legt me met een samenzweerderig knikje het zwijgen op.

‘Die verdomde bedienden zullen je woorden in een mum van tijd over

het hele huis uitsmeren,' zegt hij met een stem die zo gedempt is dat ik hem nauwelijks hoor. 'We kunnen het best onder vier ogen praten.'

Hij loopt twee passen van me weg, maar ik kan me bijna niet in een rechte lijn voortbewegen, laat staan hem bijhouden.

'Mijn beste, je ziet er vreselijk uit,' zegt hij als hij opmerkt dat ik ben achtergebleven.

Me bij mijn arm ondersteunend leidt hij me door de gang, zijn hand op mijn rug, zijn vingers tegen mijn ruggengraat gedrukt. Hoewel het een eenvoudig gebaar is voel ik zijn haast terwijl hij me door een schemerige gang leidt met slaapkamers aan weerskanten en meisjes die er stof afnemen. De muren moeten kortgeleden zijn overgeschilderd, want mijn ogen tranen door de dampen, en verdere bewijzen van een haastige restauratie stapelen zich op als we door de gang lopen. Niet passende verf is over de vloerplanken gespetterd, er zijn tapijten neergelegd in een poging het gekraak van vloerdelen te dempen. Fauteuils zijn zo neergezet dat ze de scheuren in de muren verhullen terwijl schilderijen en porseleinen vazen trachten de blik af te leiden van verkruimelende kroonlijsten. Gegeven de omvang van het verval lijkt een dergelijke camouflage een futiel gebaar. Ze hebben een ruïne met tapijt behangen.

'Ah, dit is toch jouw kamer?' zegt mijn metgezel terwijl hij een deur aan het einde van de gang opent.

Koude lucht slaat in mijn gezicht, zodat ik iets ervaar, maar hij loopt voor me uit om een opgetrokken raam te sluiten waardoor de lucht naar binnen stroomt. Ik volg hem naar binnen en betreed een aangename kamer met een hemelbed in het midden, waarvan het vorstelijke uiterlijk een beetje teniet wordt gedaan door de doorzakkende hemel en de haveloze gordijnen waarvan de geborduurde vogels aan de naden uiteenvallen. Er is een kamerscherm aan de linkerkant van de kamer gezet, een ijzeren badkuip is zichtbaar door de openingen tussen de panelen. Voor het overige is het meubilair schaars: alleen een nachtkastje en een grote hangkast bij het raam, beide beschadigd en verschoten. Ongeveer het enige persoonlijke voorwerp dat ik zie is een King James-bijbel op het nachtkastje, de kaft doorgesleten en de bladzijden vol ezelsoren.

Terwijl mijn samaritaan met het stroeve raam worstelt kom ik naast hem staan. Het uitzicht verdrijft even al het andere uit mijn gedachten. We worden omgeven door een dicht woud, het groene bladerdak wordt nergens door een dorp of een weg onderbroken. Zonder dat kompas, zonder de vriendelijkheid van een moordenaar zou ik dit huis nooit hebben

gevonden en toch kan ik niet het gevoel afschudden dat ik in een val ben gelokt. Waarom immers Anna vermoorden en mij sparen als er geen groter plan achter school? Wat wil deze duivel van me wat hij in het bos niet kon nemen?

Mijn metgezel trekt het raam met een klap omlaag en gebaart naar een fauteuil naast een half gedoofde haard. Hij overhandigt me een hagelwitte handdoek uit de kast en gaat op de rand van het bed zitten, waar hij zijn ene been over zijn andere slaat.

‘Begin maar bij het begin, liefje,’ zegt hij.

‘Daar is geen tijd voor,’ zeg ik terwijl ik de armleuning van de stoel vastgrijp. ‘Ik zal uw vragen mettertijd beantwoorden, maar eerst moeten we de politie laten komen en die bossen doorzoeken! Er loopt een krankzinnige rond.’

Hij laat zijn blik snel over me heen gaan, alsof in de plooien van mijn vuile kleding de waarheid kan worden gevonden.

‘We kunnen helaas niemand bellen, er is hier geen verbinding,’ zegt hij over zijn nek wrijvend. ‘Maar we kunnen de bossen doorzoeken en een bediende naar het dorp sturen, mochten we iets vinden. Hoelang heb je nodig om je te verkleden? Je zult ons moeten laten zien waar het is gebeurd.’

‘Tja...’ Ik knijp in de handdoek in mijn handen. ‘Dat is lastig, ik was gedesoriënteerd.’

‘Beschrijvingen dan,’ zegt hij, een broekspijp optrekkend, waardoor de grijze sok om zijn enkel zichtbaar wordt. ‘Hoe zag de moordenaar eruit?’

‘Ik heb zijn gezicht geen moment gezien, hij droeg een zware zwarte jas.’

‘En die Anna?’

‘Die droeg ook zwart,’ zeg ik, en mijn gezicht wordt warm als ik beseft dat dit alle informatie is waarover ik beschik. ‘Ik... nou ja. Ik ken alleen haar naam.’

‘Neem me niet kwalijk, Sebastian, ik nam aan dat ze een vriendin van je was.’

‘Nee...’ stamel ik. ‘Ik bedoel, misschien. Ik weet het niet zeker.’

Mijn samaritaan laat zijn handen tussen zijn knieën bungelen en buigt zich met een verward lachje voorover. ‘Ik mis iets, denk ik. Hoe kun je haar naam kennen, maar niet zeker weten...’

‘Mijn geheugen is weg, verdomme,’ val ik hem in de rede. De bekentenis valt met een bons op de vloer tussen ons in. ‘Ik weet mijn eigen naam niet meer, laat staan de namen van mijn vrienden.’

Scepsis zwelt op achter zijn ogen. Ik kan het hem niet kwalijk nemen; zelfs in mijn eigen oren klinkt het allemaal absurd.

‘Mijn geheugen heeft geen greep op wat ik heb gezien,’ houd ik vol terwijl ik me vastklamp aan de laatste flarden van mijn geloofwaardigheid. ‘Ik zag dat er een vrouw werd achtervolgd, ze schreeuwde en werd tot zwijgen gebracht door een pistoolschot. We moeten die bossen doorzoeken!’

‘Juist, ja,’ zegt hij terwijl hij een draadje van een broekspijp veegt. Zijn hierop volgende woorden zijn offers, zorgvuldig gekozen en nog zorgvuldiger voor me neergelegd.

‘Is er een kans dat de twee mensen die je hebt gezien geliefden waren? Die misschien een spelletje speelden in het bos? Dat geluid kan het breken van een tak zijn geweest, zelfs een startpistool.’

‘Nee, nee, ze riep om hulp, ze was bang,’ zeg ik. In mijn geagiteerdheid spring ik op uit de stoel en gooi de vuile handdoek op de vloer.

‘Natuurlijk, natuurlijk,’ zegt hij geruststellend terwijl hij kijkt hoe ik door de kamer ijsbeer. ‘Ik geloof je echt, beste man, maar de politie is zo nauwgezet in dergelijke zaken en ze genieten ervan hoger geplaatsten voor gek te zetten.’

Ik staar hem hulpeloos aan, verdrinkend in een zee van gemeenplaatsen.

‘Haar moordenaar heeft me dit gegeven,’ zeg ik, me opeens het kompas herinnerend, dat ik uit mijn zak trek. Het is besmeurd met modder, waardoor ik het met mijn mouw moet schoonvegen. ‘Er staan letters op de achterkant,’ zeg ik, terwijl ik er met een trillende vinger op wijs.

Hij bekijkt het kompas met half dichtgeknepen ogen, draait het methodisch om.

‘sb,’ zegt hij langzaam, naar me opkijkend.

‘Ja!’

‘Sebastian Bell.’ Hij pauzeert en vormt zich een oordeel over mijn verwarring. ‘Dat is jouw naam, Sebastian. Dit zijn jouw initialen. Dit is *jouw* kompas.’

Mijn mond gaat open en dicht, er komt geen geluid uit.

‘Ik moet het verloren hebben,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Misschien heeft de moordenaar het opgeraapt.’

‘Misschien,’ knikt hij.

Juist zijn vriendelijkheid beneemt me de adem. Hij denkt dat ik half krankzinnig ben, een dronken dwaas die de nacht in het bos heeft doorgebracht en raaskallend is teruggekomen. Maar in plaats van kwaad te zijn heeft hij medelijden met me. Dat is het ergste. Woede is solide, heeft ge-

wicht. Je kunt er met je vuisten tegen stompen. Medelijden is een nevel waarin je verdwaalt.

Ik val neer op de stoel, wieg mijn hoofd in mijn handen. Er loopt een moordenaar vrij rond en er is geen enkele kans dat ik hem van het gevaar kan overtuigen.

Een moordenaar die je de weg naar huis heeft gewezen?

‘Ik weet wat ik heb gezien,’ zeg ik.

Je weet niet eens wie je bent.

‘Ik weet zeker van wel,’ zegt mijn gezelschap, die de aard van mijn protest verkeerd begrijpt.

Ik staar naar niets, denk alleen aan een vrouw die Anna heet en dood in het bos ligt.

‘Goed, blijf jij hier uitrusten,’ zegt hij terwijl hij opstaat. ‘Ik zal in het huis informeren, kijken of er iemand ontbreekt. Misschien wordt er dan iets duidelijk.’

Zijn stem klinkt verzoenend, maar zakelijk. Hoe vriendelijk hij ook tegen me is geweest, ik kan er niet op vertrouwen dat zijn twijfel ergens toe leidt. Zodra die deur achter hem is dichtgegaan zal hij hier en daar het personeel een paar halfhartige vragen stellen terwijl Anna daar ligt, alleen.

‘Ik heb gezien dat er een vrouw werd vermoord,’ zeg ik, terwijl ik vermoed opsta. ‘Een vrouw die ik had moeten helpen, en als ik elke vierkante centimeter van die bossen moet afzoeken om het te bewijzen, zal ik het doen.’

Hij houdt mijn blik een seconde vast en zijn scepsis wankelt tegenover mijn zekerheid.

‘Waar begin je dan?’ vraagt hij. ‘Er liggen daar tientallen hectaren bos en hoe goed je bedoelingen ook zijn, je kon nauwelijks de trap op komen. Wie deze Anna ook is, ze is al dood en haar moordenaar is gevlucht. Geef me een uur om een ploeg te vormen en mijn vragen te stellen. Iemand in dit huis moet weten wie ze is en waar ze heen is gegaan. We zullen haar vinden, dat beloof ik, maar we moeten het op de goede manier doen.’

Hij knijpt even in mijn schouder.

‘Kun je doen wat ik vraag? Een uur, alsjeblieft.’

Ik stik in de tegenwerpingen, maar hij heeft gelijk. Ik moet uitrusten, weer op krachten komen, en hoe schuldig ik me ook voel over Anna’s dood, ik wil niet alleen dat bos in banjeren. De eerste keer is het me maar nauwelijks gelukt eruit te komen.

Ik schik me met een volgzzaam knikje.

‘Dank je, Sebastian,’ zegt hij. ‘Er staat een bad voor je klaar. Waarom knap je je niet even op? Ik laat de dokter komen en vraag mijn bediende kleren voor je klaar te leggen. Rust een beetje uit, we zien elkaar met lunchtijd in de salon.’

Ik moet hem vragen stellen over dit huis voor hij weggaat, waarom ik hier ben, maar ik kijk er vol ongeduld naar uit dat hij zijn vragen gaat stellen zodat we aan onze zoektocht kunnen beginnen. Er lijkt nu maar één vraag belangrijk en hij heeft de deur al geopend tegen de tijd dat ik de woorden heb gevonden.

‘Heb ik familie in dit huis?’ vraag ik. ‘Iemand die zich misschien zorgen over me maakt?’

Hij werpt een blik op me over zijn schouder, omzichtig van mededogen.

‘Je bent vrijgezel, kerel. Geen familie die de moeite waard is, afgezien van een getikte tante ergens met haar hand in je portefeuille. Je hebt natuurlijk vrienden, onder wie ikzelf, maar wie die Anna ook moge zijn, je hebt het met mij nooit over haar gehad. Eerlijk gezegd heb ik je tot de dag van vandaag die naam zelfs nooit horen noemen.’

Gegeneerd draait hij mijn teleurstelling de rug toe en verdwijnt in de koude gang, en het vuur flakkert onzeker als de deur achter hem dichtgaat.

3

IK BEN UIT MIJN STOEL OPGESTAAN voordat de tocht wegebt, trek de laden van mijn nachtkastje open op zoek naar een vermelding van Anna tussen mijn bezittingen, naar iets wat kan bewijzen dat ze niet het product van een kapseizende geest is. Helaas blijkt de slaapkamer opmerkelijk zwijgzaam te zijn. Afgezien van een portefeuille die een paar pond bevat is het enige persoonlijke voorwerp dat ik tegenkom een in goudreliëf uitgevoerde uitnodiging, met op de ene zijde een gastenlijst en op de achterkant een in elegant handschrift geschreven mededeling.

Lord en Lady Hardcastle verzoeken u hun het genoegen van uw aanwezigheid te doen op het gemaskerd bal ter viering van de terugkeer van hun dochter, Evelyn, uit Parijs. De festiviteiten zullen tijdens het tweede week-einde van september in Blackbeath House plaatsvinden. Gezien de geïsoleerde ligging van Blackbeath zal voor al onze gasten vervoer naar het huis worden geregeld vanuit het naburige dorp Abberly.

De uitnodiging is gericht aan dokter Sebastian Bell, een naam die ik pas na enige tijd herken. Mijn samaritaan heeft hem al eerder genoemd, maar hem neergeschreven te zien, samen met mijn beroep, is een veel onthutsender gewaarwording. Ik voel me geen Sebastian, laat staan een arts.

Een wrang lachje trekt over mijn lippen.

Ik vraag me af hoeveel van mijn patiënten me trouw zullen blijven als ik hen benader met mijn stethoscoop ondersteboven.

Nadat ik de uitnodiging in de lade heb teruggegooid richt ik mijn aandacht op de bijbel op het nachtkastje en blader de beduimelde pagina's door. Er zijn alinea's onderstreept, willekeurige woorden zijn omcirkeld met rode inkt, hoewel ik met geen mogelijkheid iets van hun betekenis kan ontwaren. Ik had gehoopt er een opdracht of een verborgen brief in te vinden, maar in de bijbel zijn verder geen wijze gedachten opgenomen. Terwijl ik hem in beide handen klem onderneem ik een onhandige poging tot bidden in de hoop het geloof, welk geloof ook, dat ik eens bezat, opnieuw te laten opvlammen, maar de hele inspanning voelt aan als een

dwaasheid. Mijn godsdienst heeft me lang geleden samen met al het andere verlaten.

De hangkast is als volgende aan de beurt en hoewel de zakken van mijn kleding niets opleveren ontdek ik een hutkoffer, begraven onder een stapel dekens. Het is een prachtig oud voorwerp, het gehavende leer wordt omgeven door verkleurde ijzeren banden en een zware sluiting beschermt de inhoud tegen nieuwsgierige blikken. Een adres in Londen, naar ik mag aannemen mijn adres, staat in het naamvakje, hoewel het geen herinneringen losmaakt.

Ik trek mijn jasje uit en sleep de koffer naar de kale vloerplanken, waarbij bij elke ruk de inhoud rinkelt. Een gemompel van opwinding ontsnapt me als ik op de knop van de sluiting druk, en maakt plaats voor gekreun als ik ontdek dat het verdomde ding op slot zit. Ik trek aan de sluiting, eenmaal, tweemaal, maar ze geeft niet mee. Ik doorzoek nogmaals de openstaande laden en het bijzettafeltje, ik laat me zelfs op mijn buik zakken om onder het bed te kijken, maar daar liggen alleen korrels rattengif en stof.

De sleutel is nergens te vinden.

De enige plek waar ik niet heb gezocht is het gebied rond de badkuip, en ik loop als een bezetene om het kamerscherm heen; ik bezwijk bijna van schrik als ik een wezen met een wilde blik aan de andere kant zie opdoemen.

Het is een spiegel.

Het wezen met de wilde blik kijkt even verlegen als ik bij deze onthulling.

Ik doe een aarzelende stap vooruit en bekijk mezelf voor het eerst, waarbij de teleurstelling in me opwelt. Pas nu, terwijl ik naar deze huiverende, bange kerel kijk, besef ik dat ik verwachtingen over mezelf koesterde. Langer, kleiner, magerder, dikker, ik weet het niet, maar niet deze nietszeggende kerel in het glas. Bruin haar, bruine ogen en geen noemenswaardige kin: ik ben elk willekeurig gezicht in een menigte, niet meer dan de manier waarop de Heer de leemten opvult.

Ik krijg al snel genoeg van mijn spiegelbeeld en blijf zoeken naar de sleutel van mijn hutkoffer, maar afgezien van enkele toiletspullen en een kan water is er hier niets te vinden. Wie ik ook ben geweest, het schijnt dat ik alvorens te verdwijnen al mijn eigendommen heb weggeborgd. Ik sta op het punt te brullen van frustratie als ik word gestoord door een klop op de deur: een hele persoonlijkheid die zich blootgeeft met vijf stevige tikken.

‘Sebastian, ben je daar?’ vraagt een korzelige stem. ‘Ik heet Richard Acker, ik ben arts. Ze hebben me gevraagd even naar je te kijken.’

Ik open de deur en vind aan de andere kant een enorme grijze snor. Het is een opmerkelijk gezicht: de punten die wegkrullen van de rand van het gezicht waar ze theoretisch gesproken aan vastzitten. De man erachter is in de zestig, volledig kaal, met een bobbelige neus en bloeddorlopen ogen. Hij ruikt naar cognac, maar opgewekt, alsof elke druppel er glimlachend in is gegaan.

‘Hemel, je ziet er vreselijk uit,’ zegt hij. ‘En dat is mijn professionele mening.’

Profiterend van mijn verwarring kuiert hij langs me, gooit zijn zwarte dokterstas op het bed, kijkt grondig rond in de kamer, waarbij hij speciaal aandacht schenkt aan mijn koffer.

‘Vroeger had ik er zelf ook zo een,’ zegt hij terwijl hij liefdevol een hand over de sluiting laat glijden. ‘Lavalaille, nietwaar? Heeft me naar de Oriënt en terug gebracht toen ik in het leger zat. Ze zeggen dat je een Fransman niet moet vertrouwen, maar ik zou niet zonder hun koffers kunnen.’

Hij geeft er een aarzelende schop tegen en zijn gezicht vertrekt als zijn voet terugstuitert van het koppige leer.

‘Heb je daar bakstenen in zitten?’ vraagt hij terwijl hij zijn hoofd vol verwachting scheef houdt, alsof er een redelijk antwoord op zo’n vraag mogelijk is.

‘Hij zit op slot,’ stamel ik.

‘En je kunt de sleutel niet vinden, hmmm?’

‘Ik... Nee. Dokter Acker, ik...’

‘Noem me maar Dickie, dat doet iedereen,’ zegt hij opgewekt en hij loopt naar het raam om naar buiten te kijken. ‘Ik heb die naam eerlijk gezegd nooit leuk gevonden, maar ik lijk er niet vanaf te kunnen komen. Daniel zegt dat je een klap te verwerken hebt gekregen.’

‘Daniel?’ vraag ik, me nog net aan de rug van het gesprek vastklampend terwijl het voor me uit rent.

‘Coleridge. De man die je vanochtend heeft gevonden.’

‘O. Ja.’

Dokter Dickie straalt bij het zien van mijn verbijstering.

‘Geheugenverlies, hè? Nou, maak je maar geen zorgen, daar heb ik in de oorlog een paar gevallen van gezien en alles kwam na een paar dagen weer terug, of de patiënt het wilde of niet.’

Hij duwt me naar de koffer en zorgt dat ik erop ga zitten. Hij draait

mijn hoofd naar voren en onderzoekt het liefdevol als een slager, grinnikend als mijn gezicht vertrekt van de pijn.

‘O, ja, hierachter zit een aardige bult.’ Hij zwijgt even, denkt na. ‘Waarschijnlijk je hoofd gestoten gisteravond. Ik kan me voorstellen dat het er toen allemaal uit is gestroomd, zogezegd. Nog andere symptomen, hoofdpijn, misselijkheid, dergelijke dingen?’

‘Er is een stem,’ zeg ik, ietwat gegeneerd over de bekentenis.

‘Een stem?’

‘In mijn hoofd. Ik denk dat het mijn stem is, alleen, nou ja, hij weet bepaalde dingen erg zeker.’

‘Ah,’ zegt hij nadenkend. ‘En die... stem, wat zegt die?’

‘Hij geeft me raad, soms geeft hij commentaar op wat ik doe.’

Dickie loopt achter me heen en weer, rukjes gevend aan zijn snor.

‘Die adviezen zijn, hoe moet ik het zeggen, gezond? Niets gewelddadigs, niets pervers.’

‘Absoluut niet,’ zeg ik, geërgerd over deze gevolgtrekking.

‘En hoor je hem nu?’

‘Nee.’

‘Trauma,’ zegt hij abrupt terwijl hij een vinger in de lucht steekt. ‘Dat zal het wel zijn, eigenlijk heel gewoon. Iemand stoot zijn hoofd en er beginnen allerlei vreemde dingen te spelen. Ze zien geuren, proeven geluid, horen stemmen. Het gaat altijd in een dag of twee over, op zijn hoogst een maand.’

‘Een maand!’ zeg ik, me met een ruk op de koffer omdraaiend om hem aan te kijken. ‘Hoe moet ik het een maand lang zo redden? Misschien moet ik naar een ziekenhuis?’

‘God, nee, vreselijke instellingen, ziekenhuizen,’ zegt hij vol afschuw. ‘Ziekte en dood in de hoek geveegd, ziekten opgerold in de bedden, samen met de patiënten. Volg mijn raad op en ga een wandelingetje maken, spit je eigendommen door, praat met een paar vrienden. Ik heb jou en Michael Hardcastle gisteravond bij het eten samen een fles wijn zien drinken, een paar flessen zelfs. Memorabele avond, in alle opzichten. Hij zou je moeten kunnen helpen, en let op mijn woorden, zodra je herinneringen terugkomen zal die stem er niet meer zijn.’

Hij pauzeert, laat een tutut horen. ‘Ik maak me meer zorgen over die arm.’

We worden gestoord door een klopp op de deur. Dickie doet open voordat ik kan protesteren. Het is de bediende van Daniel, die de geperste

kleding komt brengen die hij heeft beloofd. Dickie, die mijn besluiteloosheid aanvoelt, neemt de kleding aan, stuurt de bediende weg en legt de kleren voor me op het bed.

‘Goed, waar waren we?’ zegt hij. ‘O ja, die arm.’

Ik volg zijn blik en zie dat er bloed patronen tekent op de mouw van mijn overhemd. Zonder poespas trekt hij mijn mouw omhoog en onthult lelijke houwen en gerafeld vlees eronder. Ze zien eruit alsof er zich korsten op hebben gevormd, maar door mijn recente krachtsinspanningen moeten de wonden weer zijn opengegaan.

Nadat hij mijn stijve vingers één voor één heeft gebogen vist hij een kleine bruine fles en wat verband uit zijn tas en maakt mijn wonden schoon voordat hij er jodium op bet.

‘Dit zijn meswonden, Sebastian,’ zegt hij op bezorgde toon. Al zijn opgewektheid is als sneeuw voor de zon verdwenen. ‘En bovendien verse. Het ziet er naar uit dat je je arm omhoog hebt gehouden om jezelf te beschermen, zo ongeveer.’

Hij demonstreert het met een glazen druppelaar uit zijn dokterstas, haalt hevig uit naar zijn onderarm, die hij voor zijn gezicht houdt. De voorstelling volstaat om me kippenvel te bezorgen.

‘Herinner je je iets van de avond?’ vraagt hij terwijl hij mijn arm zo stevig verbindt dat ik sis van de pijn. ‘Ook maar iets?’

Ik dwing mijn gedachten in de richting van de ontbrekende uren. Toen ik wakker werd nam ik aan dat alles verloren was gegaan, maar nu merk ik dat dat niet het geval is. Ik voel mijn herinneringen, net buiten bereik. Ze hebben gewicht en vorm, zoals met lakens bedekte meubels in een verduisterde kamer. Ik heb gewoon de lamp op een verkeerde plaats gezet zodat ik ze niet zie.

Met een zucht schud ik mijn hoofd.

‘Er komt niets,’ zeg ik. ‘Maar vanmorgen zag ik een...’

‘Dat er een vrouw werd vermoord,’ valt de dokter me in de rede. ‘Ja. Dat heeft Daniel me verteld.’

Elk woord wordt getekend door twijfel, maar hij knoopt mijn verband dicht zonder een tegenwerping te maken.

‘Hoe het ook zij, je moet onmiddellijk de politie op de hoogte brengen,’ zegt hij. ‘Degene die dit heeft gedaan heeft geprobeerd je ernstig kwaad te doen.’

Terwijl hij zijn tas van het bed tilt schudt hij onhandig mijn hand.

‘Strategische aftocht, kerel, dat is hier geboden,’ zegt hij. ‘Praat met de

stalmeester, die zou vervoer terug naar het dorp moeten kunnen regelen en daar kun je de politie wakker schudden. In de tussentijd is het waarschijnlijk het best een beetje op je hoede te zijn. Er logeren dit weekeinde twintig mensen in Blackheath en er komen er nog eens dertig voor het bal vanavond. De meesten voelen zich niet te goed voor iets dergelijks, en als je ze hebt beledigd... Nou ja,' hij schudt zijn hoofd, 'wees op je hoede, dat is mijn advies.'

Hij loopt naar buiten en ik pak gejaagd de sleutel van het tafeltje om de deur achter hem op slot te doen, waarbij ik door het beven van mijn handen het sleutelgat meer dan eens mis.

Een uur geleden dacht ik nog dat ik het stuk speelgoed van een moordenaar was, gekweld, maar zonder enige fysieke dreiging. Omringd door mensen voelde ik me veilig genoeg om aan te dringen dat we Anna's lichaam in het bos zouden gaan zoeken en dusdoende de zoektocht naar haar moordenaar zouden beginnen. Dat is niet meer het geval. Iemand heeft al geprobeerd mij van het leven te beroven en het is niet mijn bedoeling hier zo lang te blijven dat hij het nog eens kan proberen. De doden kunnen geen schuldgevoel van de levenden verwachten en wat ik Anna ook verschuldigd ben, het zal veel later worden terugbetaald. Zodra ik mijn samaritaan in de salon heb gesproken zal ik Dickies advies opvolgen en vervoer terug naar het dorp regelen.

Het is tijd dat ik naar huis ga.

4

WATER KLOTST OVER DE RANDEN van het bad terwijl ik snel de tweede huid van modder en bladeren afwerp waarmee ik ben bedekt. Ik onderzoek mijn schoongeboende roze lichaam op moedervlekken of littekens, alles wat een herinnering zou kunnen losmaken. Ik moet over twintig minuten beneden zijn en ik weet niet meer van Anna dan toen ik voor het eerst de trap van Blackheath op strompelde. Bonken tegen de bakstenen muur van mijn geest was al frustrerend genoeg toen ik dacht dat ik bij de zoektocht zou helpen, maar nu zou mijn onwetendheid de hele onderneming op de klippen kunnen jagen.

Tegen de tijd dat ik klaar ben met mijn wasbeurt is het badwater even zwart als mijn stemming. Met een neerslachtig gevoel droog ik me af en inspecteer de geperste kleren die de bediende eerder heeft afgegeven. Zijn keus van uitmonstering treft me als tamelijk preuts, maar als ik naar het alternatief in de kast kijk begrijp ik zijn dilemma onmiddellijk. De kleding van Bell, want ik kan ons echt niet met elkaar verzoenen, bestaat uit verschillende identieke pakken, twee smokings, jachtkleding, een tiental overhemden en een paar vesten. Ze zijn er in verschillende tinten grijs en zwart, het nietszeggende uniform van wat tot dusverre een buitengewoon anoniem leven lijkt. Het idee dat deze man ook maar iemand tot een gewelddaad heeft kunnen inspireren wordt het vreemdste aspect van de gebeurtenissen van deze ochtend.

Ik kleed me snel aan, maar mijn zenuwen zijn zo geteisterd dat er diep inademen en een sterk woord voor nodig zijn om mijn lichaam in de richting van de deur te dwingen. Mijn instinct spoort me aan mijn zakken te vullen alvorens te vertrekken en mijn hand springt naar het bijzettafeltje maar blijft daar werkloos hangen. Ik probeer bezittingen op te rapen die daar niet zijn en die ik me niet meer herinner. Dit moet de oude gewoonte van Bell zijn, een schim van mijn vroegere leven die me nog achtervolgt. De neiging is zo sterk dat ik het heel vreemd vind met lege handen te vertrekken. Helaas is het enige voorwerp dat ik uit het bos heb kunnen meenemen dat verdomde kompas, maar ik zie het nergens. Mijn samaritaan, de man die dokter Dickie Daniel Coleridge noemde, moet het hebben meegenomen.

Ik voel een steek van geagiteerdheid als ik de gang in loop.

Ik heb maar een ochtend herinneringen bij me en zelfs die kan ik niet vasthouden.

Een passerende bediende wijst me de weg naar de salon, die aan de andere kant van de eetzaal blijkt te zijn, een paar deuren na de marmeren ontvangsthall waar ik vanmorgen ben binnengekomen. Het is een onplezierige omgeving, het donkere hout en de bloedrode gordijnen doen denken aan een overmaatse lijkkist en het kolenvuur stoot olieachtige rook de lucht in. Er is een tiental mensen bijeen en hoewel er een tafel is gedekt met koud vlees zitten de meeste gasten onderuit in leren fauteuils of staan bij de glas-in-loodramen, droevig naar het afgrijselijke weer starend, terwijl een dienstmeisje met jamvlekken op haar schort discreet tussen hen door glipt en vuile borden en lege glazen op een enorm zilveren dienblad zet dat ze nauwelijks kan dragen. Een dikke man in groen jagerstweed heeft zich aan de pianoforte in de hoek geïnstalleerd en speelt een vunzig liedje dat uitsluitend aanstoot geeft vanwege de onbeholpenheid van de uitvoering. Niemand besteedt veel aandacht aan hem, hoewel hij zijn best doet dat te corrigeren.

Het is bijna twaalf uur, maar Daniel is nergens te bekennen en dus houd ik me bezig met een inspectie van de verschillende karaffen in de drankkast zonder een idee te hebben wat erin zit of wat ik lekker vind. Uiteindelijk schenk ik mezelf iets bruins in en draai me om om naar mijn medegasten te kijken, hopen op een flits van herkenning. Als een van deze mensen verantwoordelijk is voor de verwondingen aan mijn arm zou zijn of haar ergernis dat ik hier gezond en wel sta duidelijk merkbaar moeten zijn. En ik zou toch niet op het idee komen zijn of haar identiteit geheim te houden als hij of zij ervoor zou kiezen zich bloot te geven? Uitgaande, natuurlijk, van de veronderstelling dat ik een manier zou kunnen vinden om hem of haar van de anderen te onderscheiden. Vrijwel iedere man is een luidruchtige bullebak met een rood gezicht in jagerstweed terwijl de vrouwen sober zijn gekleed in een rok, een linnen bloes en een vestje. In tegenstelling tot hun lawaaiige echtgenoten converseren ze op gedempte toon en vinden me vanuit hun ooghoeken. Ik heb de indruk dat ik heimelijk word geobserveerd, als een zeldzame vogel. Het is verschrikkelijk ongemakkelijk, zij het begrijpelijk, neem ik aan. Daniel had zijn vragen niet kunnen stellen zonder al doende iets over mijn toestand te vertellen. Ik ben nu deel van de voorstelling, of ik het leuk vind of niet.

Mijn glas in mijn hand wiegend probeer ik mezelf bezig te houden door de gesprekken om me heen af te luisteren, een gewaarwording die er iets van weg heeft dat ik mijn hoofd in een rozenstruik steek. De helft van de aanwezigen klaagt, tegen de andere helft wordt geklaagd. Ze zijn niet te spreken over de accommodatie, het eten, de indolentie van de bedienden, het isolement of het feit dat ze hier niet zelf heen konden rijden (hoewel de hemel mag weten hoe ze het huis hadden moeten vinden). In de meeste gevallen is hun gramschap echter gereserveerd voor het ontbreken van een verwelkoming door Lady Hardcastle, die nog tevoorschijn moet komen, hoewel velen van hen al de avond daarvoor in Blackheath zijn gearriveerd, een feit dat ze als een persoonlijke belediging lijken te hebben opgevat.

‘Neemmeniekwalijk, Ted,’ zegt het dienstmeisje, dat zich langs een man van in de vijftig probeert te wringen. Hij heeft een brede borst en is bruinverbrand onder een dunnende dos rood haar. Jagerstweed staat strak om een gezet lichaam dat dik dreigt te worden en in zijn gezicht stralen helderblauwe ogen.

‘Ted?’ vraagt hij kwaad terwijl hij haar pols grijpt en zo hard knijpt dat haar gezicht vertrekt. ‘Tegen wie denk je verdomme dat je het hebt, Lucy? Voor jou ben ik meneer Stanwin, ik zit niet meer beneden bij de ratten.’

Ze knikt, geschokt, zoekt onze gezichten af om hulp. Niemand doet iets, zelfs de piano klemt zijn kaken op elkaar. Ze zijn allemaal doodsbang voor deze man, besef ik. Tot mijn schande breng ik het er weinig beter af. Ik ben ter plekke bevroren, bekijk de confrontatie vanuit de hoeken van mijn neergeslagen ogen, vurig hopen dat deze vulgariteit zich niet tegen mij zal richten.

‘Laat haar los, Ted,’ zegt Daniel Coleridge vanuit de deuropening.

Zijn stem klinkt vastberaden, koud. De dreiging klinkt er luid in door.

Stanwin ademt door zijn neus, staart met toegeknepen ogen naar Daniel. Het kan beter geen krachtmeting worden. Stanwin is breed en solide en spuugt venijn. Toch heeft de manier waarop Daniel daar staat, handen in zijn zakken, hoofd scheef gehouden, iets waardoor Stanwin aarzelt. Misschien is hij bang dat hij geraakt wordt door de trein waarop Daniel lijkt te wachten.

Een klok verzamelt moed en tikt.

Met een grommend geluid laat Stanwin het dienstmeisje los, loopt op weg naar buiten vlak langs Daniel terwijl hij iets mompelt wat ik niet helemaal versta.

Het vertrek ademt op, de piano begint weer, de heldhaftige klok gaat door alsof er niets is gebeurd.

Daniels ogen taxeren ons één voor één.

Niet in staat zijn onderzoekende blik te trotseren kijk ik naar mijn spiegelbeeld in het raam. Er staat afkeer op mijn gezicht te lezen, weerzin tegen de eindeloze tekortkomingen van mijn karakter. Eerst de moord in het bos, en nu dit. Hoeveel onrechtvaardigheden zal ik nog laten passeren voor ik de moed bij elkaar raap om op te treden?

Daniel nadert, een geest in de ruit.

‘Bell,’ zegt hij zacht terwijl hij een hand op mijn schouder legt. ‘Heb je even?’

Ineengedoken onder mijn schaamte loop ik achter hem aan de werkkamer achter de volgende deur in terwijl elk paar ogen op mijn rug is gericht. Het is hier nog donkerder, niet gesnoeide klimop hangt als een sluier voor de glas-in-loodramen, schilderijen in donkere olieverf zuigen het beetje licht op dat zich door het glas wurmt. Er is een bureau zo gezet dat het uitzicht biedt op het gazon en het ziet eruit alsof het kortgeleden is ontruimd: een vulpen die inkt lekt op een gescheurd stuk vloeipapier, een briefopener ligt ernaast. Je kunt je alleen maar voorstellen welke brieven er in een dergelijk drukkende sfeer worden geschreven.

In de tegenovergelegen hoek, bij een tweede deur, tuurt een niet-begrijpende jongeman in jagerstweed in de luidspreker van een fonograaf, zich duidelijk afvragend waarom de ronddraaiende plaat geen klanken de kamer in slingert.

‘Eén semester aan Cambridge en hij denkt dat hij Isambard Kingdom Brunel is,’ zegt Daniel, waardoor de jongeman opkijkt van zijn raadsel. Hij is niet ouder dan vierentwintig jaar, heeft donkere ogen en brede, platte gelaatstrekken die de indruk wekken dat zijn gezicht tegen een plaat glas is gedrukt. Als hij me ziet grijnst hij breed, waardoor de jongen in de man zichtbaar wordt als door een raam.

‘Belly, jij gek, daar ben je,’ zegt hij, mijn hand grijpend en me tegelijkertijd op de rug slaand. Het is alsof ik gevangenzit in een liefdevolle bankschroef.

Hij zoekt vol verwachting mijn gezicht af, zijn groene ogen vernauwen zich bij mijn gebrek aan herkenning.

‘Het is dus waar, je herinnert je niets,’ zegt hij terwijl hij Daniel een snelle blik toewerpt. ‘Jij geluksvogel! Laten we naar de bar gaan, zodat ik je een kater kan bezorgen.’

‘Het nieuws doet snel de ronde in Blackheath,’ zeg ik.

‘Verveling is heel vlak terrein,’ zegt hij. ‘Mijn naam is Michael Hardcastle. We zijn oude vrienden, hoewel ik veronderstel dat we nu beter nieuwe kennissen kunnen worden genoemd.’

Er klinkt niets van teleurstelling door in deze uitspraak. Hij lijkt het zelfs gemakkelijk te vinden. Zelfs bij deze eerste kennismaking is het duidelijk dat Michael Hardcastle de meeste dingen gemakkelijk vindt.

‘Michael zat naast je bij het diner gisteravond,’ zegt Daniel, die Michaels inspectie van de grammofoon heeft overgenomen. ‘Bij nader inzien is dat waarschijnlijk de reden waarom je naar buiten bent gegaan en jezelf een klap op je hoofd hebt gegeven.’

‘Ga zo door, Belly, we hopen dat hij op een dag nog eens per ongeluk iets leuks zal zeggen,’ zegt Michael.

Ze zwijgen een moment instinctief in afwachting van een spitse reactie van mij, maar het ritme van het moment zakt in elkaar omdat mijn reactie niet komt. Voor de eerste maal sinds ik vanmorgen wakker ben geworden voel ik een hunkering naar mijn oude leven. Ik mis het feit dat ik deze mannen ken. Ik mis de intimiteit van deze vriendschap. Mijn verdriet wordt weerspiegeld in de gezichten van mijn gezelschap, een ongemakkelijke stilte delft een loopgraaf tussen ons. In de hoop ten minste een deel van het vertrouwen te herstellen dat we ooit in elkaar moeten hebben gehad rol ik mijn mouw op om hun de verbanden om mijn arm te laten zien, waar het bloed al doorheen begint te sijpelen.

‘Ik zou willen dat ik mezelf een klap op mijn hoofd had gegeven,’ zeg ik. ‘Dokter Dickie gelooft dat iemand me vannacht heeft aangevallen.’

‘Mijn beste man,’ brengt Daniel uit.

‘Het gaat om dat verdomde briefje, hè?’ zegt Michael terwijl hij mijn verwondingen goed bekijkt.

‘Waar heb je het over, Hardcastle?’ vraagt Daniel, die zijn wenkbrauwen optrekt. ‘Wil je zeggen dat je hier iets van weet? Waarom heb je dat niet eerder gezegd?’

‘Het stelt niet veel voor,’ zegt Michael schaapachtig, met de teen van zijn schoen in het dikke tapijt wroetend. ‘Een dienstmeisje bracht een briefje naar de tafel toen we aan onze vijfde fles wijn zaten. En het volgende dat ik nog weet is dat Belly zich excuseerde en zich probeerde te herinneren hoe deuren werken.’ Hij kijkt me met een beschaamd gezicht aan. ‘Ik wilde met je meegaan, maar je moest met alle geweld alleen. Ik nam aan dat je een afspraak met een of andere vrouw had, dus ik drong niet aan, en dat was de laatste keer dat ik je zag, tot nu.’

‘Wat stond er in dat briefje?’ vraag ik.

‘Ik heb geen flauw benul, ouwe jongen, ik heb het niet gezien.’

‘Herinner je je het dienstmeisje nog dat het bracht, of dat Bell iemand heeft genoemd die Anna heet?’ vraagt Daniel.

Michael haalt zijn schouders op, zijn gezicht vertrekt van de inspanning het zich te herinneren. ‘Anna? Helaas, er gaat me geen enkel licht op. En wat dat meisje betreft, tja...’ Hij blaast zijn wangen op, ademt langdurig uit. ‘Zwart jurkje, wit schortje. O, mijn hemel, Coleridge, wees redelijk. Er zijn er hier tientallen, hoe moet je al die gezichten onthouden?’

Hij werpt ieder van ons een hulpeloze blik toe, die door Daniel met een walgend hoofdschudden wordt beantwoord.

‘Maak je geen zorgen, ouwe jongen, we gaan dit tot de bodem uitzoeken,’ zegt hij tegen mij terwijl hij even in mijn schouder knijpt. ‘En ik heb een idee hoe.’

Hij gebaart naar een ingelijste kaart van het landgoed die aan de muur hangt. Het is een architectonische tekening met regenvlekken en aan de randen vergeeld, maar een heel mooie afbeelding van het huis en het terrein. Het blijkt dat Blackheath een enorm landgoed is met een familiebegraafplaats in het westen en een stal in het oosten, een pad dat om een meer loopt met een botenhuis dat zich aan de oever vastklampt. Afgezien van de oprijlaan, die eigenlijk een lastige weg is die rechtstreeks naar het dorp loopt, bestaat alles uit bos. Zoals het uitzicht vanuit de ramen boven suggereert zitten we hier helemaal alleen tussen de bomen.

Koud zweet prikt op mijn huid.

Het was de bedoeling dat ik verdween in die ruimte, zoals Anna vanmorgen. Ik ben op zoek naar mijn eigen graf.

Daniel, die mijn ongerustheid aanvoelt, kijkt naar me.

‘Een eenzaam soort plek, hè?’ mompelt hij, terwijl hij een sigaret lostikt uit een zilveren doosje. De sigaret hangt aan zijn onderlip terwijl hij in zijn zakken naar een aansteker zoekt.

‘Mijn vader heeft ons hierheen gebracht toen zijn politieke loopbaan slagzij begon te maken,’ zegt Michael, die Daniel een vuurtje geeft en zelf een sigaret pakt. ‘De ouwe dacht dat hij een landjonker was. Bleek niet helemaal te zijn wat hij hoopte, natuurlijk.’

Ik trek vragend een wenkbrauw op.

‘Mijn broer is vermoord door een vent die Charlie Carver heette, een van onze pachters,’ zegt Michael rustig, alsof hij de uitslag van de paardenrennen bekendmaakt.

Ontsteld dat ik iets zo verschrikkelijks heb kunnen vergeten stamel ik een verontschuldiging.

‘Het... Wat vreselijk moet dat zijn geweest...’

‘Het is heel lang geleden,’ valt Michael me in de rede, met een ongeduldige klank in zijn stem. ‘Negentien jaar, om precies te zijn. Ik was nog maar vijf toen het gebeurde en eerlijk gezegd kan ik het me nauwelijks herinneren.’

‘In tegenstelling tot wat de rioolpers beweert,’ voegt Daniel eraan toe, ‘dronken Carver en een andere kerel zich volledig lam en pakten Thomas bij het meer. Ze verdronken hem half en maakten toen de klus af met een mes. Hij was zeven of zo. Ted Stanwin kwam aanrennen en joeg ze weg met een jachtgeweer, maar Thomas was al dood.’

‘Stanwin?’ vraag ik, worstelend tegen de geschokte klank in mijn stem. ‘Die vlegel aan de lunch?’

‘Mijn ouders hebben een hoge pet op van de oude Stanwin,’ zegt Michael. ‘Hij was een doodgewone jachttopziener toen hij Thomas probeerde te redden, maar Vader gaf hem als dank een van onze plantages in Afrika en die kerel heeft daar zijn vermogen opgebouwd.’

‘Wat is er met de moordenaars gebeurd?’ vraag ik.

‘Carver is opgehangen,’ zegt Daniel, die as op het tapijt tikt. ‘De politie vond het mes onder de vloerplanken in zijn huisje, samen met een tiental gestolen flessen cognac. Zijn medeplichtige is nooit gepakt. Stanwin zegt dat hij hem met het jachtgeweer heeft geraakt, maar er heeft zich niemand met een verwonding bij het plaatselijke ziekenhuis gemeld en Carver weigerde zijn naam te geven. Lord en Lady Hardcastle gaven dat weekeinde een feest, dus het kan een van de gasten zijn geweest, maar de familie hield staande dat niemand van hen Carver kende.’

‘Een rare zaak allemaal,’ zegt Michael toonloos, met een gezicht dat uitdrukingsloos is als de wolken die het uitzicht vullen.

‘Dus die medeplichtige is daar nog buiten?’ vraag ik. Angst kruipt langs mijn ruggengraat omhoog. Een moord negentien jaar geleden en een moord vanochtend. Dat kan natuurlijk geen toeval zijn.

‘Je gaat je dan toch afvragen waar de politie voor is, nietwaar?’ zegt Daniel, en zwijgt.

Mijn blik vindt Michael, die de salon in staart. De salon loopt leeg als de gasten zich naar de hal begeven en hun gesprekken meenemen. Zelfs hiervandaan hoor ik de stekende, kolkende zwerm van beledigingen die overal over gaan: de verwaarloosde staat van het huis, de dronkenschap van Lord

Hardcastle en het ijzige gedrag van Evelyn Hardcastle. Arme Michael, ik kan me niet voorstellen hoe het moet voelen als je familie zo openlijk belachelijk wordt gemaakt, en nog wel in haar eigen huis.

‘Goed, we zijn hier niet om je met oude geschiedenissen te vervelen,’ zegt Daniel, waarmee hij de stilte doorbreekt. ‘Ik heb hier en daar naar Anna geïnformeerd. En ik heb geen goed nieuws, helaas.’

‘Niemand kent haar?’

‘Er is onder de gasten of het personeel niemand die zo heet,’ zegt Michael. ‘Nauwkeuriger gezegd: er ontbreekt niemand op Blackheath.’

Ik doe mijn mond open om te protesteren, maar Michael steekt zijn hand op en maant me tot stilte. ‘Je laat me nooit uitspreken, Belly. Ik kan geen opsporingsgroep samenstellen, maar de jongens gaan over ongeveer tien minuten op jacht. Als je me een vaag idee kunt geven waar je vanmorgen wakker bent geworden zorg ik ervoor dat we die kant op gaan en onze ogen openhouden. We gaan met zijn vijftien, dus is er een gereede kans dat we iets zien.’

Een gevoel van dankbaarheid welt op in mijn borst.

‘Dank je, Michael.’

Hij glimlacht tegen me door een wolk sigarettenrook. ‘Ik heb je nooit zo overdreven dankbaar gezien, Belly, dus ik kan het me nu ook niet voorstellen.’

Ik kijk naar de kaart, vol verlangen mijn aandeel te leveren, maar ik heb geen idee waar ik Anna heb gezien. De moordenaar liet me naar het oosten lopen en het bos heeft me bij Blackheath uitgespuugd, maar ik kan alleen maar gissen naar hoelang ik heb gelopen of waar ik ben begonnen. Diep ademhalend en vertrouwend op de voorzienigheid druk ik met mijn vingertop op het glas terwijl Daniel en Michael over mijn schouder meekijken.

Michael knikt en wrijft over zijn kin.

‘Ik zal het de jongens vertellen.’ Hij bekijkt me van top tot teen. ‘Je kunt je het best gaan verkleden. We vertrekken binnenkort.’

‘Ik ga niet mee,’ zeg ik met een stem die wordt verstikt door schaamte. ‘Ik moet... Ik kan niet...’

De jongeman verplaatst ongemakkelijk zijn gewicht. ‘Kom nou...’

‘Gebruik je hersens, Michael,’ interrumpeert Daniel, me een klap op mijn schouder gevend. ‘Bedenk even wat hem is overkomen. Die arme Bell is nog maar nauwelijks dat bos uit gekomen. Waarom zou hij terug willen?’

Zijn stem wordt zachter.

‘Maak je geen zorgen, Bell, we zullen je vermiste meisje vinden, en de man die haar heeft vermoord. Het is nu helemaal aan ons. Probeer je verre te houden van deze rotzooi, zo ver als je kunt.’